

бається.

Я. Демченко—Оклеветаніє Шевченка нѣкотрими патріотами. (Изъ газети „Кієвъ“).
"Стор. 16. Київ, 1910.

Автор-патріот. Патріот того дуже незвичайного між українцями типу, що водить компанію з д.д. Локтями, Дубровинами, Савенками і т. и. З другого боку, він має деякі симпатії до українства, власне—до української мови, хоч нею не пише, до Шевченка, хоч його не розуміє, до деяких тих „національних святошів“, які допускають чисто формальну пошану разом з глибоким нехтуванням по суті. Легко зрозуміти, що вийде, коли такий „истинно-русский“ українець візьметься говорити про українське питання.

Д. Демченко обороняє Шевченка од своїх товаришів, що підняли на Шевченка гвалт за безбожність, неблагонадійність, сепаратизм і такі інші гріхи непростенні для тих, хто скрізь винюхає якусь „крамолу“. І виходить з під пера д. Демченка не Шевченко, а якась фарфорова лялечка, яку кожний „истинно-русский“ патріот сміливо може поставити на полицю між китайським болванчиком і погруддям доктора Дубровина. Нічого й говорити, що ця лялечка ані трохи не нагадує дійсного Шевченка. Це просто патріотичний препарат, засмажений на олії знаменитої формули „православіє, самодержавіє и народность“ на втіху парі—другій Демченків. Кажу тільки про їх, бо ледве чи переконають докази д. Демченка його товаришів з „союза русскаго народа“ і ледве чи спокуються вони на такий навіть препарат із Шевченка...

На віщо тільки д. Демченко вживає такого небезпечного слова, як „оклеветаніє“? Дуже це необережно з його боку, вважаючи на зазначену рису його власної книжечки. Препарат д. Демченка теж чудесно підходить під цей термін і авторіві не годилося самому підсовувати його читачеві.

С. Є.